

Μητρ. Βεροίας: Ταπείνωση, πίστη και μετάνοια

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

Την Μεγάλη Τρίτη 23 Απριλίου το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στην Ακολουθία του Νυμφίου και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Αγίου Αντωνίου Πολιούχου Βεροίας.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

«Ἀμαρτιῶν μου τά πλήθη καί κρι-μάτων σου ἀβύσσους τίς ἐξι-χνιάσει, ψυχοσῶστα Σωτήρ μου;»

Μία ἀμαρτωλή γυναίκα εἶναι τό κεντρικό πρόσωπο τῆς σημερινῆς ἡμέρας. «Τῆς

ἀλειψάσης τόν Κύ-ριον μύρω πόρνης γυναικός μνεί-αν ποιῆσθαι οἱ θειότατοι πατέρες ἐθέσπισαν», ἀκούσαμε στό Συνα-ξά-ριο τῆς ἡμέρας. Εἶναι ἡ γυναίκα ἐκείνη γιά τήν ὁποία ὁ ἴδιος ὁ Χρι-στός εἶπε ὅτι, ὅπου καί ἄν κη--ρυχθεῖ τό εὐ-αγ-γέλιό του, θά ἀνα---φέρεται ἡ πρά-ξη τῆς εὐγνωμοσύνης της πρός τό πρόσωπό του.

Καί αὕτη ἀκριβῶς ἡ πράξη της γίνε-ται ἔμπνευση γιά μία ἄλλη γυναί-κα, ἐννέα αἰῶνες ἀργότερα, γιά τήν μοναχή Κασία ἢ Κασσιανή, ἡ ὁποία παρουσιάζει μέ-σα ἀπό τούς ἀνεπανάληπτους στίχους τοῦ θαυ-μα-σίου ἰδιομέλου δοξαστικοῦ, τό ὁποῖο τόσο μελωδικά καί κατανυ-κτικά ἔψαλαν πρό ὀλίγου οἱ ἱεροψάλτες μας, τήν ἀμαρ-τω-λή αὕτη γυναίκα σέ μία μονα-δι-κή στιγμή τῆς ζωῆς της. Στή στιγ-μή τῆς προ-σωπικῆς της ἐξομο-λο-γή-σεως πρός τόν Χριστό. Στή στιγ-μή πού ἐξω-τε-ρικεύει ὅχι μόνο τά μύχια τῆς ψυ-χῆς της ἀλλά καί τή μεγάλη της με-τάνοια καί συγχρό-νως τή με-γά-λη της ταπείνωση καί τή μεγάλη της πίστη. Διότι μετά-νοια καί ἐξο-μολόγηση χωρίς τα-πεί-νωση καί χω-ρίς πίστη δέν νο-οῦνται, δέν ἔχουν νόημα, δέν ἔχουν οὐσία καί περιεχόμενο.

Ἐάν ἡ γυναίκα αὕτη δέν εἶχε τήν ταπείνωση πού ἀπαιτεῖ-ται, γιά νά παραδεχθεῖ ὁ ἄνθρωπος τήν ἀμαρ-τω-λότητά του καί νά τήν ὁμολο-γήσει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· ἐάν δέν πί-στευε ἀκράδαντα ὅτι τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ ὑπερβαίνει κατά πολύ τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία καί ἀ-μαρ-τωλότητα, τότε οὔτε θά εἶχε με---τανοήσει οὔτε θά εἶχε κάνει αὐ-τή τήν ὑπέροχη πράξη τῆς μετα-νοίας καί τῆς ταπεινώσεως, ἡ ὁ-ποία συγκινεῖ κάθε ἄνθρωπο εἴκο-σι αἰῶ-νες τώρα, οὔτε θά εἶχε λάβει τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἀλλά καί τήν ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν της.

Γιατί ἄν ὁ ἄνθρω-πος δέν πιστεύει στόν Θεό, δέν πι-στεύει στήν ἀγιο-τητά του καί στίς ἐντολές του, τότε ὅ,τι καί ἄν κάνει δέν τό θεω-ρεῖ κακό, δέν τό θεωρεῖ ἀμαρτία, γιατί ὁ ἐγωισμός δέν τόν ἀφήνει νά σκεφθεῖ ὅτι μπορεῖ κάπου νά σφάλλει, μπορεῖ κάπου νά ἀστοχεῖ στήν προσπά-θειά του νά ἐπιτύχει τόν στόχο του.

Καί ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει πί-στη στόν Θεό καί ταπείνωση, τότε δέν ἔχει λόγο νά παραδε-χθεῖ τίς ἀμαρτίες του καί τίς ἀστο-χίες του, γιατί ἡ ὁμολογία του δέν τόν βοη-θᾷ σέ τίποτε, ἐφόσον δέν ἀναγνω-ρί-ζει τό ἄπειρο ἔλεος καί δέν πι-στεύει στήν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά ἀκόμη καί ἐάν παρα-δε-χθεῖ τά σφάλματα καί τίς ἀμαρ-τίες του, τότε ἡ παραδοχή καί ἡ ἀναγνώριση αὕτη ἀντί νά τόν ὁδηγήσει στή μετάνοια καί τή σω-τηρία, τόν ὁδηγεῖ στήν ἀπόγνω-ση καί τήν καταστροφή.

Αὐτές τίς τρεῖς ἀρετές τῆς ἀμαρ-τωλῆς γυναικός ἐκφράζει καί μέ τήν ἐρώτηση πού βάζει στά χεῖλη τῆς γυναικός ἡ ἱερή ὕμνο-γρά--φος: «Ἀμαρτιῶν μου τά πλήθη καί κρι-μάτων σου ἀβύσσους τίς ἐξι-χνι-άσει, ψυχοσῶστα Σωτήρ μου;»

Μπορεῖ νά ρωτᾷ ἡ γυναίκα, ἀλλά δέν ἀμ-φι-βάλλει. Μπορεῖ νά ρωτᾷ, ἀλλά δέν ἀμφισβητεῖ. Μπορεῖ νά ρωτᾷ, ἀλ-λά ἡ ἐρώτηση ἔχει μία καί μόνη βέβαιη ἀπά-ντηση. Κανείς δέν μπορεῖ νά μετρήσει τό πλῆθος τῶν ἀμαρτιῶν της, ἀλλά καί κα-νεὶς δέν μπορεῖ νά ἐξερευνήσῃ τό ἀτε-λείωτο ἔλε-ος τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐ-τό καί προστρέ-χει στήν ἀγάπη του. Γι' αὐτό καί δέν διστάζει νά ζητή-σῃ τή χάρη του. Γι' αὐτό καί γο-να-τίζει ἐνώ-πιόν του καί πλύνει μέ τό πολύ-τι-μο μύρο της τά πόδια τοῦ Κυ-ρίου καί τόν ἱκετεύει νά τῆς χα-ρίσῃ τό πο-λυτιμότερο καί ἀπό τό μύρο της ἔλε-ός του. Διαφορετικά δέν θά τολμοῦσε νά πλησιάσῃ τόν Χρι-στό. Δέν θά τολμοῦσε νά τόν ἀγ--γίσει. Δέν θά τολμοῦσε νά τοῦ ζη-τήσῃ τή συγχώρηση καί τήν ἄφεση.

Αὐτές τίς τρεῖς ἀρετές της, τήν τα--πείνωση, τήν πίστη καί τή με-τά-νοια τῆς πρώην ἀμαρτωλῆς γυναι-κός, μᾶς καλεῖ καί ἐμᾶς ἡ Ἐκκλη-σία μας νά μιμηθοῦμε. Ὅ,τι καί ἐάν ἔχουμε κάνει στή ζωή μας, ὅσο πολλές καί μεγάλες καί ἂν εἶ-ναι οἱ ἀμαρτίες μας, ἄς μὴν ἀπο-γοητευόμαστε, γιατί τό ἔλεος καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀκόμη με-γαλύτερα. Ἀρκεῖ νά πιστεύουμε σέ αὐτά. Ἀρκεῖ νά ταπεινωθοῦμε ἐνώ--πιόν του ἀναγνωρίζοντας καί ὁμολογώντας τίς ἀμαρτίες μας στό μυστήριό τῆς ἱερᾶς ἐξομολογή-σεως. Ἀρκεῖ νά δείχνουμε ἔμπρα-κτα τή μετάνοιά μας, ὅπως τό ἔκα-νε καί ἡ ἀμαρτωλή γυναίκα, προσ-φέ-ροντας στόν Χριστό ἀντί μύρου τά δάκρυα τῆς μετανοίας μας, γιά νά λάβουμε καί ἐμεῖς τή συγ-χώ-ρη-ση καί τή σωτηρία πού ὁ Χρι-στός προσφέρει σέ ὅσους τόν προ-σεγ-γίζουν μέ ταπείνωση καί πίστη, ὅπως ἡ ἀμαρτωλή γυναίκα, τήν ὁποία προβάλλει σήμερα ἡ Ἐκ-κλη-σία μας. Τήν προβάλλει ὡς πρό-τυ-πο πίστεως, τα-πει-νώσεως καί με-τα-νοίας, ἀλλά συγχρόνως καί ὡς τεκμήριο καί ἐπιβεβαίωση τῆς ἀπεί-ρου ἀγάπης καί τοῦ ἀμε-τρή-του ἐλέους τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο εὐ-χομαι καί διά πρεσβειῶν τοῦ πο-λι-ούχου μας ἁγίου Ἀντωνίου νά χαρίσῃ σέ ὅλους μας ὁ Θεός.